

PELZER, BRIGITTE (60): *Speimanes*

Mir woren met uns Pänz, dat sin Zwillinge, zwei Junge, vierehalb Johr, vör drei Woche em Hännesche, em "Ääpelsrummel"¹. Verstonn han se nit vill, ävver et hät Spass gemaht. Et Schönste wor ja dann, dat et Hänneschen un et Bärbelchen immer entweder en de Zokunf oder en de Vergangenheit gebeamt woodte. Dat wor alles ganz klasse. Dat kannten se, beamen. För mich wor dat jet gewöhnungsbedürftig. Ävver god! 'Fakt dieses Besuches' wor ewvens, der Speimanes ... Zickdäm es dat der Held vun dä Kinder, vun dä Junge. Weil der Speimanes - se spreche jo nit Kölsch - "Dä spuckt immer so, Mama." Un dat dürfen se jetz offiziell, wie der Speimanes späue, weil der Speimanes hät dat salonfähig gemaht, dat de Kinder späue dürfe. Aanschließend si' mer dann üvver der Heumaat gegange un do wor jo Wingfess. Da han se noch jet gegesse un gedrunke. Et wor ene schöne Nommedag för die Pänz.

1) "Et Äädäppelsfess"

Pelzer, Brigitte (60): *Speimanes*

miɛ vɔ:ən met ʔʊnzəbə kɪndə det_sɪn 'tʃvɪlɪŋə tʃvɑɪ jʊŋə 'fiɛənhap jɔɔ vɔɔ dʒɑɪ vɔxɪ:
hənəsʝə ʔɪm 'ʔɛ:pəlsʁʊmɛl fɛʃtandə han zə nit fɪl ʔɛvɛ_t het ʃpas jəma:t ʔət ʃø:nstə vɔɔ ja dan
dat hənəsʝən ʔʊn bɛɪbɛlfjə: ʔemə ʔent'vedə ʔen di 'tʃukəmf ʔodə ʔen di fɛ'janənhɑɪt jəbi:mt
vʊdə dat vɔɔ ʔalɛ jantʃ kləsə dat kantən zə ʔox bi:mən fɔ mɪfj vɔ dat ʔɛt'vas: jə'vɪnʊŋs
bɛ'dɔɔftɪfj ʔɛvɛ jo:t fakt di:zəs bəzu:xəs vɔ ʔɛ:vəns dɛ ʃpaɪ'ma:nəs:ɑɪt'dɛm ʔes dat dɛ held:ɛ
kɪndə dɛɔ jʊŋ's vɑɪ_ɛ ʃpa'ma:nəs ɪ di ʃpɛfjən ja nit kœlf dɛ ʃpʊkt ʔɪmɛ ðo 'mama ʔʊn dat
dɔɔfən zə jɛtʃ ʔɔfi'tʃjɛl vi dɛ ʃpaɪ'ma:nəs ʃpɔɔɔ fɛl dɛ ʃpaɪ'ma:nəs het dat za'lɔŋfɛɪfj:əma:t
dat:ə kɪndə ʃpɔɔɔ dɔɔfən 'ʔanʃli:sənt zɪ_mɛ dan ʔɪvɛ dɛ 'hɔɔma:t jəjanə ʔʊn da vɔ jo 'vɑɪnfɛs
ta han zə nɔ jet jəjɛsə ʔʊn jɛdʁʊŋkə ʔʊn_ət vɔ_ənə ʃø:nə 'nɔmɛtax fy di kɪndə